

přehled akcí na nejbližší období

31. 10.	17:20 soutěžní vystoupení na Pražských sborových dnech - Národní dům na Vinohradech, vyhlášení výsledků 1. 11. ve 20:00 tamtéž	muži z KS
22. 11.	18:30 koncert s Vycpálkovi v Tereziánském sále Břevnovského kláštera (výběr sboru - zpívá se Život zbojnický)	KS
8. 12.	19:00 1. adventní koncert PG - Velký sál Městské knihovny	všichni!!!
13. 12.	vánoční zpívání na Žofíně při plese	KS
14. 12.	19:00 2. adventní koncert PG - Šternberský palác, Pražský hrad	KS
10. 2.	19:00 sborový koncert ZUŠ (Radost - Praha a Pueri gaudentes), sál Martinů, Hudební fakulta AMU	KS
21. - 22. 2.	víkendové soustředění Pueri 3 v Průhonících	P3
11. 3.	19:00 premiéra nového nastudování Carmen ve SOP	KS
duben	víkendový zájezd Pueri 3 do Pardubic k chlapeckému sboru Bonifantes	P3
7. 5.	Hudební festival Antonína Dvořáka Příbram, kostel na Svaté hoře	KS
20. 6.	19:00 závěrečný koncert PG - kostel sv. Šimona a Judy	všichni

představení ve sop do konce roku 2003

Carmen je stažena z repertoáru, připravuje se nové nastudování, premiéra 11. 3. 2004, režie Zdeněk Troška, dirigent Claire Lavacher, scéna Milan Ferencík, kostýmy Josef Jelínek

poetické okénko

Na svahu podzimu

Pavel Jurkovič (70)

I na bílých klávesách vyhraješ zoufalství,
i z černých kláves vybrnkáš radost,
a černobilé glissando jsou tvoje dny.

Mraků se nedotkne tvůj drak,
tvé chmurné poselství,
a ty budeš vždycky
na druhém konci provázku
tam dole
a nikdy naopak.

(ze sbírky Po dávných stopách)

svatba roku

V sobotu 30. srpna 2003 se odehrála sborová svatba roku (pokud víme, žádná jiná se již v letošním roce nechystá), jejíž hlavními aktéry byli Helena Šmydková a Štěpán Lisý. V kostele Panny Marie Andělské se kromě svatebčanů sešli stovky lidí, z dalekých Všechnap přijel i autobus mužské části koncertního sboru. Po obřadu, při kterém zaznělo ordinarium Zdeňka Pololánika v podání Piccola orchestra & coro, nastoupili na řadu proramní kamarádi a známí, kteří si na nebohé svatebčany vymysleli roztodivné úkoly. I Pueri gaudentes si přichystali zpívanou gratulaci. Po velkých diskuzích zazněl tento text: Helenka se vdává, sláva, sláva jí / všechno nejlepší Ti přejí Pueri / trubky znějí v dál, zvony zvoní vám / kupu dětí Ti - přejí Pueri. (red)

VOX - pravidelný občasník chlapeckého sboru Pueri gaudentes

Vydává Sdružení Pueri gaudentes Praha, Šimáčkova 16, Praha 7, tel. 220 877 504

e-mail: pueri@pueri.cz, internet: www.pueri.cz

Šéfredaktor: Martin Rudovský, Redakční rada: všichni členové Pueri gaudentes a jejich rodiče

Sazba a zlom: RuZa. Technické zázemí: Bronislav Lavecký.

Náklad: 200ks. Neprodejné.

Vychází 23. října 2003

říjen 2003

ročník 4 / číslo 3

Pravidelný občasník
chlapeckého sboru
Pueri gaudentes

zdarma

jak pavel jurkovič slaví sedmdesátiny čili gratulační koncert na amu

"Ten naučí zpívat i zouvák."

I. Jurkovičová

Touto větou paní Jurkovičová korunovala večer plný hudby a gratulací. A gratulovali a

děkovali vskutku všichni, včetně zouváků a mne. K proslovu legáta u Hry o svatě Dorotě jsem při slavnostní příležitosti přidal následující čtyřverší: A já věrný Pavlův žáček / chtěl bych teď vám všem radu

dát / pokud Pavel tiše pláče / šťastný je a vám stačí blahopřát. Pan Jurkovič mne nezklamal, plakal již po úvodním nesmrtelném Ptačím koncertu.

Pueri 3 a Kořata provedla šestero Jurkovičových dětských písniček na texty Jaroslava Seiferta, Jiřího Žáčka, Jindřicha Balíka a Jana Vodňanského. Odměnou jim

bylo větší dojetí pana učitele a nadšený potlesk auditoria. Pak vytrysklo na pódiu zbojnické volání. Do cyklu Život zbojnický patří i Pavlova erbovní a dle jeho slov surrealistická Zbojnická volba a naděje, vždyť *na keré ňa dajú, na tych budu visat, bude ně z hlavičky tulipán vykvjetát.*

Opět ovace a ještě větší dojetí. A to už Pavel Jurkovič líbá Zdeňku na čelo a usedá na trůn. Začíná audience. Před zraky posluchačů defilují například Alfréd Strejček, Jaroslav Krček, Vladislav Souček, Marta Borůvková, pokračování na str. 2

obsah

Jak Pavel Jurkovič slaví 70 - str. 1

Umělec by měl hledat II - str. 1

Kantiléna Brno - str. 2

Ne Kouzelné flétně - str. 3

Monika Šebestová - str. 3

Historie - str. 5

Chlapi sobě - str. 6

Bestiář - str. 7

umělec by měl stále hledat II rozhovor s lenkou pištěckou - pokračování

Jak jste se k nám do sboru dostala?

Před čtyřmi lety jsem přivedla do sboru Davida, a přitom jsem také předala paní sbormistryni svůj sebechval. Pochopila jsem, že máte svého pedagoga a držela jsem se stranou. Až před rokem, před španělským zájezdem mne zavolala Zdena, že paní Džuneva půjde na mateřskou dovolenou a jestli bych tedy nechtěla převzít její práci. Jsem poměrně dost vytížená, a tak jsem se rozmyslela. Na druhou stranu se mi líbí - a vždycky se mi líbil - zvuk jak pánského, tak chlapeckého sboru. Také mám už vlastní styl. Řekla jsem tedy, že potřebuji nějaký čas na

přemýšlení a Zdena to pochopila. Časem mi zavolala a úplně mne odzbrojila, když řekla (měla jsem připravené námítky), že cítí, že tu práci chci dělat a že mi dá volnou ruku, co se týče metodiky.

Zdena to riskla a sepsala se mnou smlouvu. Na táboře jsem před vás prvně předstoupila. Nastalo zděšení.

Vy jste neměla předchozí zkušenost s prací se sborem?

Ale ano, měla. Už v mých pětadvaceti (1985) jsem začala pravidelně pracovat s chrámovým sborem u sv. Václava, který řídil zeť pana Herzla pan

pokračování na str. 4

jak pavel jurkovič slaví sedmdesátiny

pokračování ze str. 1

Alexander Horký, Xenie Leitgeblová a rozjásaný oslavenec je vítá slovy: *"Co ty tu děláš, děučko?"* S posledním gratulantem přichází přestávka.

Druhou část koncertu zahájila premiéra Jurkovičova nového opusu. Je jím působivé zhudebnění středověkého apokalyptického leichu *Nunc clamemus omnes rei*; velké varování a velká naděje pro lidstvo. Spolu s Hankou Blažikovou provedla část mužského sboru Středověké písně zbožné, milostné i rozverné, do nichž vstupoval Alfréd Strejček recitací Pavlových básní a překladů. Duo Strejček-Jurkovič předvedlo také divokou a strhující oslavu alkoholového opojení *In cavernas* (část z Carminy Burany). Tolik energie!

Hra o svaté Dorotě, finální to kus, byla tentokrát pojata recesisticky. Na jevišti se totiž vystřídaly hned tři generace Králů a Dorotek.

kantiléna brno - mistr vokální polyfonie

I v tomto vydání pokračujeme v seriálu, ve kterém vám představujeme české a zahraniční sbory. Kdybychom sestavovali trio českých dětských sborů, které by mělo stanout na pomyslných stupních vítězů, byla by v něm rozhodně Kantiléna - sbor Státní filharmonie Brno. Založena byla v roce 1956 profesorem Ivanem Sedláčkem. Za léta zpívání absolvovala více než 1100 samostatných koncertů u nás a v 18 evropských zemích, USA, Kanadě a Japonsku. Sbirka soutěžních cen a dalších ocenění (např. Cena Českého hudebního fondu) je tak bohatá, že ji zde nelze vyjmenovat. Podobně dlouhý by byl seznam kantátového a oratorního repertoáru, který Kantiléna provedla se Státní filharmonií Brno. V dramaturgii sboru, charakteristického temnější sametovou barvou zvuku, se uplatňují dva proudy: moteta vrcholné renesance (provedení vysoce ceněná kritikou) a tvorba soudobá. Hlavním předpokladem pro zvládnutí takto obtížného repertoáru je zejména perfektní pěvecká technika, prováděná s důrazem na čistý hlavový tón, a také intonační pohotovost.

Nejprve Jarla "Bamby" Novák a Vojta Dyk, jehož nosný falzet způsobil velké oživení v sále. Nynější sestavu zastupovali Jan Klapka a Ondřej Sobišek, za generaci budoucí, dosud němou, (Pepik a Ondra). A tak Dorotka i celý koncert skončily významným mlčením sboru a ohlušující směsicí smíchu a klaky. Zcela pláčem zdecimovaný Pavel Jurkovič, vždyť slaví již od května, ještě rozdál tóny na závěrečný chorál Na shledanou.

A ještě jednou za redakci VOXu: Všechno dobré ti budiž přáno, po celý den, večer i ráno... Ještě bych se rád vrátil k úvodní citaci. Můj spolužák ze ZŠ v Umělecké Martin Votruba je asi jediným instalatérem, který umí improvizovat v dórské stupnici. Děkujeme pane učitel!

dojatý Martin Rudovský

Za úspěchem Kantilény stojí její sbormistr prof. Ivan Sedláček (jako pedagog působil na JAMU). V loňském roce se rozhodl sbormistrovskou činnost ukončit, a tak byl vypsán na jeho místo konkurz, ve kterém porota hodnotila uchazeče při práci se sborem na soustředění i při veřejném koncertním vystoupení. Komise, ve které zasedli např. prof. Jiří Skopal, prof. Jiří Chvála a Bohumil Kulínský (tedy přední čeští sbormistři dětských sborů), vybrala bývalého člena Kantilény, jedenadvacetiletého studenta dirigování na pražské AMU Jakuba Kleckera a Michala Vajdu, absolventa brněnské JAMU a sbormistra Holešovského dětského sboru.

Na závěr uvedme několik zajímavých údajů, kterými se každý sbor rád pochlubí. Kantiléna díky tradici duchovního zpěvu zpívala např. v květnu 1968 v chrámu Sacré-Coeur provázejíc modlitbu pařížského arcibiskupa za znovunastolení demokracie ve střední Evropě a také při papežské mši na Letenské pláni. Ve sboru také vyrostla pěvecká hvězda Magdaléna Kožená.

Jan Zapletal

bestiář pueri gaudentes aneb průvodce po jménech koncertního sboru

Kapitola IX.

Kdo je Mr. Bean a Mireček?

Milý nováčku nebo milý pěvče přípravy, Bestiář PG je určen především pro Tebe, proto máš právo vše číst jako první a můžeš také odehnat ty, kteří Tě chtějí při četbě obtěžovat.

Tedy milý čtenáři, na stránkách VOXu snad nikdy neskončí nicknameová epopej PG aneb Bestiář Středozemě je jasně odsunut na vedlejší kolej. V deváté kapitole Vás seznámím s dvojicí v podstatě podobných osudů, jež se mohou vyskytovat snad jen v PG. Hic sunt leones.

1. Mr. Bean (rod mužský, vzor pán, 2. tenor již drahně let)

Drahý Milane Dolejší,

deště ustaly a pod okapem se nám usídlily vlašťovky. Dlouho jsem rozvažoval, zda se o Tobě v Bestiáři zmínit či ne. Sám vidíš, jak to nakonec dopadlo. Moc se Ti za to omlouvám, ale předívka Mr. Bean je až příliš lákavá a bestie (tvůrce bestiářů) jako já si ji mohla jen těžko nechat ujit.

Přemýšlím, jak vysvětlit člověku nezavěšenému, čím se podobáš Mr. Beanovi. Snad pohybem; zde vzpomínám na roli ve Středověkých písních. Snad potměšilým úsměvem, jimž obdarováš šťastlivce, kteří Tě dokázali k onomu úsměvu pohnout.

A ze svého přidáváš celkovou nehluchost; vypráví se legendy o Tvých bujarých okamžicích. Dále holduješ novinářině; Tvůj časopis svého času obletěl zkušebnu. Jsi dochvilný, i když na koncert Voices for Hospices jsi přišel pozdě! U jiného bych si toho ani nevšiml, vid' Ájo, Vítku a Piro? Pořád ti samí...

Měj se zatím krásně. Odtroubíš tu Dorotku? Á propos: z druhé strany pohledu

můžeš vidět panorama Holešovic s funkcionalistickou budovou Veletržního paláce. Ty knížakovy sochy! Už se zase zatáhlo.

2. Mireček (rod mužský, vzor pán, 1. bas, čti: vzácný)

Na každého jednou dojde. Zdrobnělina má v českém jazyce několik významů: a) roztomilost a b) drobný pejorativní příděch viz malý Čech - Čecháček. U Miroslava Růžičky je bod b vyloučen, vždyť je tak roztomilý, když přichází pozdě na zkoušku a svým rozvázným cupitavým krokem překonává těch pár metrů do své škamny promlouvaje ke sbormistryni: "Ahoj, Zdeno, nějak se to... ve škole... to... omlouvám se..." (Studuje dvě vysoké školy, hraje na klavír; má nárok pojmát docházku trochu velkoryseji.)

Vznik Mirečka má dle mého názoru přesnou dataci. Letní soustředění ve Fojtce - to je 10 let! - dalo vzniknout mnoha paměťhodným okamžikům. Například pověstné scény Marka Matury Blázinec, kdy jeho oddíl představoval tlupu psychopatů. Marek mezi nimi pobíhal s pumpičkou na míče a každému lil do žil trochu sedativ. Scénka skončila a nastoupil Mireček - skeč Zmatený cestovatel (dle Mirka se zmiňovaný kus jmenoval Cestovatel připravující se na cestu). Nekoordinované balení kufří, které spíše připomínalo tanec Abogirinců, bylo k Mirkovu překvapení zakončeno vpádem Marka Matury... Plný zásah a Mireček byl na světě.

Sedí většinou v poslední řadě mezi Mr. Beanem a Ajetákem.

Rudovský

P.S. Kdy se pan Rudovský konečně hodlá přestat předvádět?! Pryč s nicknameovou epopejí! Ohavné spojení!! (Čtenář z Dolních Holešoviček)

táborové deníky aneb chlapi sobě

Je den první, 18. 8. 2003. Ubytovali jsme se, a protože bylo horko, někteří jedinci se šli trochu osvěžit. Po obědě jsme vyrazili na obhlídkový výlet. První večere v podobě holandského řízku byla řekněme celkem dobrá.

Ovšem po večeri vypuklo nejvíce srandy za tento den. Dostali jsme pár informací o táborové doslova cestovatelské hře a i několik rázných příkladů v podobě scének, jak asi bude hra vypadat.

Zdena hrála Rusa tak důvěryhodně, že by nikdo neřekl, že je Češka. Musíme ale ocenit i převlek Vítka, který se odhodlal představit jako Španělka. To byl také velmi vtipný převlek. Ale naprosto nejlépe sehraná dvojice herců byli Ruda a Píra, kteří si popovídali kapku japonsky a každý jim rozuměl úplně prd.

Po ukázkách jsme se odebrali do svých chatek. To už byla poměrně silná bouřka, vítr a déšť. A baterky jsme vůbec nepotřebovali, protože když se zabýsklo, bylo vidět široké okolí. Takže cesta do chatek byla osvětlená. Přitomto počasí se hned usnout nepodařilo asi nikomu, takže jsme relaxovali a čekali na spánek. Ale i přesto to byl dobrý první den.

Jan Chytil (12)

Včera, tedy 22. 8. 2003, jsme jako každý den začali překvapivě budíčkem. Třetí a čtvrtý oddíl se vydal na cestu k bazénu. Po pár p ř í j e m n ý c h chvílích v až nepříjemně stu-

dené vodě jsme se pak vydali na ranní obživu - párek v rohlíku. Po vydatné obživě jsme se odebrali do svých bungalovů, a tam jsme uklízeli svůj svinčík neboli nepořádek.

Poté jsme se odebrali na fyzicky i psychicky vyčerpávající zkoušku. V polovině zkoušky bylo samozřejmě dobytí energie - vitamínová bomba aneb broskev.

Po zkoušce nastalo opět dobytí energie a byly výtečné buchy plněně povídky.

Dále jsme pak navštívili nedalekou buš, tam nalámali tři klacky. Následoval výtečný šopský salát a koupání všech kromě "intonačních dětí". A pak to přišlo. Sympatický a hodný Vítek Zahrádka nám

sdělil pravidla jisté ropovodní arabské hry. Klání začlo: všechny týmy se až nemožně snažili a někdy si tým sahal až na dno svých sil. Po napínavé bitvě asi zvítězil nějaký tým, ale já už nevím, který to byl. Jen vím, že ten největší favorit zklamal - tedy S.r.o s.r.o.

Dále následoval zápas ve fotbalu a vybití. Samozřejmě S.r.o. s.r.o. zvítězil ve vybití - jak jinak, že? Pak večere a po ní další velmi hlasově namáhavá zkouška. PS: Zapomněl jsem, že ještě během dne přijela paní Lenka se synem Davidkem a také Jirka Žďárský.

Pak už následovalo jen mytí a uložení ke spánku. Honzík Chytilů vytroubil večerku a všichni se odebrali do svých srubů, a tam začali dělat činnost všem známou - chrápy, chráp. Na závěr děkujeme všem vedoucím za hezký program.

**Vojta Novák (15),
oba S.r.o. s.r.o.**

Více o táboře na www.pueri.cz

ne kouzelné flétně ve státní opeře

V září 2002 se konala ve SOP premiéra Kouzelné flétny. Role tři géniů na premiéře zpívali naši kluci a po celou sezónu 2002 - 2003 se ve všech představeních střídali naši kluci a děvčata z Kühnova dětského sboru. Kdo zpíval na prknech Státní opery, ví, co to obnáší zpívat vedle sólových zpěváků, a to za každého počasí, nálady i únavy, sám za sebe. Ne ve sboru, kde se dá trochu skrýt a ulít, když nejsem zrovna ve formě. Kluci zpívali rádi a troufám si říci, že dobře. Kdybych nebyla vedením opery vyzvána a také přemlouvána, nikdy by mě nenapadlo o tuto roli se ucházet. Práce na roli tři géniů byla krásná, náročná a ukázala, že i tak obtížnou roli jsou kluci schopni zvládnout. Uvědomme si, že chlapecký hlas musí být schopen tuto roli zvládnout v rozmezí 11 - 13 let. Pak přichází mutace a konec sólové kariéry. Alespoň na chvíli, než hlas dospěje a rozvine se do mužské dimenze.

V září 2002 bylo na tuto roli připraveno 6 kluků (dvě trojice) a během jednoho školního roku 4 z těchto kluků začali mutovat (Matěj, Adam, Saša, Jára). V září 2003 byly připraveny další 2 trojice a 6 dalších kluků se připravova-

lo. Při přezkoušení novým uměleckým šéfem a zároveň dirigentem představení Leošem Svárovským (přezkoušení bylo velmi přísné) bylo rozhodnuto, že tato role bude svěřena děvčatům.

Neslyšela jsem je, ale věřím, že zpívají dobře, stejně jako vy, kluci. Uvědomte si ale, že praxe (a to i sborová) musí být znát všude. Když dirigent vsadí na jistotu šestnáctiletých dívčích hlasů (mnohdy i starších), nemohu se na vás zlobit, že jste neuspěli. Sami víte, že po přezkoušení jste se cítili hůř, než když dostanete pětku ve škole (to cítuji jednoho z vás). To, co jste se naučili a ještě naučíte, zúročíte na koncertech, soutěžích a dalších vystoupeních. Mnozí jste cítili skutečnost, že jste nebyli vybráni, jako prohra. Souhlasím, ale i prohra nás může posunout o kousek blíž k cíli a k dokonalejšímu zpěvu. Já věřím, že posune a že pro to uděláme všichni maximum. V březnu nás čeká nová premiéra Carmen, kde máme příležitost ukázat, že tomu tak je.

Zdena Součková
souckova@pueri.cz

monika šebestová se představuje

Narodila jsem se 4. června 1976 v Čeladné (Tam je krásně a blízko Ostravy! - pozn. šéfred.). S klavírem je můj život spojen již od dětství. V 6 letech jsem začala navštěvovat ZUŠ ve Frýdlantě nad Ostravicí, odkud mě zájem a touha se dál zdokonalovat přivedly na Janáčkovu konzervatoř v Ostravě.

Studovala jsem u prof. Zdeňka Duchoslava a u Hany Kundrátové, pod jejímž vedením jsem konzervatoř absolvovala v roce 1997. Během studia jsem se několikrát aktivně zúčastnila Mezinárodních klavírních kurzů v Českých Budějovicích a měla možnost pracovat s vynikajícími zahraničními lektory, jak už to bývá.

Po konzervatoři jsem začala studovat na Pedagogické fakultě (!) UK, obor hudební výchova - hra na nástroj, jehož druhou část jsem v loňském roce (2002) úspěšně zakončila

absolventským koncertem pod vedením Víta Gregora a státní zkouškou. V letošním roce mne čeká obhajoba diplomové práce a státní zkouška z HV.

Vedle studia se již 8 let věnuji pedagogické činnosti na ZUŠ, třetím rokem působím na ZUŠ v Biskupské ulici.

Ačkoliv jsem sama nikdy nezpívala, moje korepitorská praxe je kupodivu spojena převážně se zpěváky. Několikrát jsem spolupracovala se sborem Iuventus Pedagogica (z Pedagogické fakulty), korepetuji se sólisty a věnuji se také komorní hře (např. s flétnovým kvartetem Syrinx).

Také spolupracuji s uměleckou agenturou V.P.Art a organizačně se podílím na akcích této agentury. Ve sboru Pueri gaudentes působím od srpna 2003.

Monika Šebestová

umělec by měl stále hledat II

pokračování ze str. 1

Koronthály, hudební režisér. V téže době do Rozhlasu nastoupil Pavel Kühn a zkoušky s ním mne inspirovaly i v práci u sv. Václava. A pak začali mi první žáci soukromí, nejdříve jsem si je vyťahovala do sakristie jako u Pueri gaudentes a posléze, když jsem se rozhodla, že spasím českou armádu a budu mít více synů (Kühnovi jsem slibovala tři tenory), začali jezdit za mnou. Jednu žačku z té doby mám dodnes. Stále na ní lze pracovat, ačkoliv je jí přes šedesát.

Potom jsem se poznala s panem Roubalem (1992), to je strahovský sbor a jemu jsem krátce pomáhala se sborem. Když jsem se já celá přerodila (myslen vnitřní přerod), začala jsem v roce 1995 pracovat v Německu, ve Furth im Waldu. A tam jsem občas pomáhala tamějšímu sboru, měla jsem také nějaké dámy na sólový zpěv. Ve sboru jsem dělala hlavně hlasovou výchovu.

Pak jsem se poznala s jedním mladým začínajícím dirigentem Markem Vorlíčkem z Domažlic, který tady v Praze studoval. A jemu jsem začala pomáhat s domažlickým sborem Čerchovanem. (Když s tím sborem začínal, bylo mu 18 let!) Jezdila jsem tam dvakrát třikrát do roka a on občas do hodin (bral u mne hodiny sólového zpěvu) nosil partituru a já jsem mu ukazovala problematická místa. Přimo z not se dá odhadnout, co bude dělat problémy. Kde bude klesat napětí, kde to půjde dolů etc. A poslala jsem ho i k panu Kühnovi s tím, že jsem mu řekla, ať v 17:45 čeká na Karlově náměstí a někdo si ho odvede, přičemž mne vůbec nezajímalo, co proti tomu má.

Nejdřív tedy Vršovice, a pak ta práce s domažlickým sborem mne nejvíce naučily, co se týče práce se sborem.

Další otázka směřuje k Vaší, řekněme, metaforice. Odkud pocházejí všechny ty "kruhy", "pyramidy" a "katedrály" etc.? (neustálý smích během kladení otázky)

Původně vycházím z metaforiky (názvosloví) Jiřího Kotouče. Spousty věcí z předchozího učení jsem musela zapomenout. Podstata je ale stále stejná, podstata umělce

i pedagoga, jak už bylo řečeno, je v tom, že neustále hledá. A také v pokoře, že se nestydí říct, že ještě něco neví. Vždycky je něco, co ještě nevím. Jako hvězda, pedagog, šéf, rodič. Myslím si, že je v tom i podstata autority. Děti

jsou neúprosné. A když se jim říká pravda, velmi to ocení. Stejně ocení, když se před nimi člověk (názorově) odhalí. Já to dělám záměrně, lépe se pak dostanu k duši svého žáka, neboť většina hlasových problémů tkví v sevřené duši.

Mnou používaná metaforika. Já se snažím s každým pracovat individuálně. Cesta každého je jiná. Je hrozně jednoduché říci: vy jste to nepochopil, co jsem vám řekla, takže na shledanou. Snažím se tedy u každého znovu a znovu hledat, kudy do něj vede cesta. Snažím se stále objevovat nová přirovnání, nové metafory a příklady ze života, protože si uvědomuji čím dál tím víc, jak všechno souvisí se vším. Velká chyba je nevidět souvislosti. A troška přibarvení je v mé bláznivé duši.

Hodně jsem se naučila od svých synů (Tak dík, Pišto!) při řešení jejich dyslexií a dysgrafií. Totiž, se vším je možné pracovat, zvláště když podobné problémy má dnes téměř každý. Nejistota hlasová může začínat u nejistoty lidské, protože otevřít se to chce odvahou.

Tak jsem třeba přišla na "pyramidu". Jednou jsem přemýšlela o tom, jak moc až má být vyklenuté patro a žebra. Ale v podstatě je to nesdělitelné.

Mě hodně rozesmívá pověstné "vole mezi nohama", to je skutečně likvidační faul.

To vzniklo kvůli vražedným altovým koloraturám ve Vivaldím, Vivaldí měl alty rád. Jedná se o 23 minut trvajících zápas altistky s orchestrem v žalmu pro alt a orchestr Nisi Dominus. Melodická linka je podobná houslovému partu. A je tam jen půl minuty k oddechu. Nad notami tam mám poznámku: "Vole, vole!" Tedy "vole" jako člověče a "vole" jako puš tu bradu. Opravdu tedy musíme mít pocit vykloubeného volete jako u krocana. Musí to být úplně prověřené. Refrén: ale v postatě je to nesdělitelné. pokračování na str. 5

z historie

Před 10 lety:

Je už to hodně dávno, kdy jsme poslední srpnový týden trávili ve Fojtce u Liberce na letním soustředění (jak jinak). Soustředění bylo velmi intenzivní, neboť před námi stála velká výzva - první zahraniční zájezd a hned na 14 dní a na Sicílii. Vyjeli jsme 2. září a přes Rakousko dojeli do severní Itálie, odkud jsme odpluli na Sicílii. Během čtyřadvacetihodinové plavby se jen málo komu neudělalo špatně. Ve městě Cefalú nás čekal první celovečerní koncert, a tak se zpívalo naprosto vše, co jsme v té době uměli. A potom řada dalších vystoupení a koncertů. Ti, co tento zájezd pamatují, jej dodnes hodnotí jako jeden z nejlepších. Možná i proto, že byl první. Po návratu do Prahy začal sbor studovat operu Carmen, neboť se přibližovala premiéra.

Před pěti lety:

Hned po rozdání vysvědčení jsme nasedli do autobusu a vyrazili na dvouměsíční cestu do Švédska a Norska. Navštívili jsme Oslo, Trondheim, Stockholm a další města, podívali se až za 66. rovnoběžku, zažili polární noc i sněhovou bouři a na festivalu v Junsele provedli celé Faurého Requiem. V polovině srpna jsme spolupůčinkovali na Mezinárodním hudebním festivalu Český Krumlov v prove-

dení kantáty Carla Orffa Carmina Burana. Koncert z nádvoří krumlovského zámku přenášela živě Česká televize. Z historického města jsme odjeli do hlubokých šumavských lesů, do Dolejšího Těšova na letní soustředění. Na začátku prosince jsme v Městské knihovně slavnostně pokřtili naše CD Crossin' Jordan.

Před rokem:

Během července jsme vyjeli na italsko-slovinské pomezí do města Gorizia / Nova Goriza, kde jsme se zúčastnili jedné z nejtěžších evropských soutěží. I když jsme v "béčkově" kategorii vyhráli, hlavním zážitkem byla návštěva dvou galakonzertů, na kterých jsme viděli a slyšeli naprosto jedinečné a strhující výkony špičkových světových sborů (Filipíny, Litva, Švédsko, Německo). Po cestě zpět jsme se ještě na den zastavili v rakouském Seeboden. Letní soustředění se konalo tradičně na konci prázdnin ve Všeclapech, které jsme si velmi oblíbili. Nacvičili jsme zejména náročnou skladbu Otmara Máchy Pavučina hebká, kterou jsme v polovině října odpremiérovali na autorově gratulačním koncertu před odborným, hudby znalým publikem.

Jan Zapletal

Podrobněji o historii na www.pueri.cz.

umělec by měl stále hledat II

Co "kruhy"? To je také zvláštní záležitost.

Jak to říká J. Kotouč: ta představa je taková, že si máme vytvořit obraz hladiny jezera a do něj hodíme kámen. My ho tam nedáme, my ho tam hodíme. On tam dopadne a už více na hladině není. Spadl na dno. Ale to způsobí, že jedou "kruhy" na vodě. A přesně tak, doslova, by měl jít ten tón ve vás.. Nesmíte ho pusou táhnout, on se prostě rozjede. Zevnitř ven ten tón nahléne. Nesmíte ho sevřít. Nesmíte se omezit jen na břicho, ale zapojit se musí také bránice. Musíte být otevřený, vy tam hodíte tón a ten se rozezná. Jako struna u harfy či klavíru. Napjatá, a přitom pružná. Brknutí prstem, a pak struna dlouho zní. A zase refrén: ale v podstatě je to nesdělitelné.

Co znamená: "stačí trochu fyzicky ublížit a je to"?

Prvním impulsem pro mne byla moje kamarádka, která učila na Ježkově konzervatoři. Pozvala mne do hodiny a ukazovala mi způsob, jak dostat z člověka jeho pravý hlas. Je to velmi zajímavá a drastická věc. Dala si žáka do předklonu, stoupla si za něj a dlaněma ho bušila do žebra a do břicha. A přitom žák nahlas vyslovoval "h". Při předklonu nemůžete sevřít krk, zvuk se tak dostává do celého těla. Přirozený hlas mluvní by tedy měl být stejný i při zpěvu.

Děkuji mockrát za rozhovor.

Do ticha starého měšťanského domu kladl otázku **Martin Rudovský**